

J. Máří

Dějou se divný věci. Fakt divný, protože jinak by mě nikdo nedonutil najít si propisku a tenhle sešit a začít psát. Slohy nesnáším. Možná to po mně nepůjde někdy přečíst, protože i normálně dost škrábu, natož teď, když píšu pod peřinou a svítím si k tomu baterkou. Musím totiž dávat bacha, aby mě někdo neviděl. Ani máma, ani táta, ani moje uječená ségra, ale hlavně ne ONI! Jsem totiž přesvědčenej, že mě sledují.

Na jednu stranu je mi hloupý psát si deník jako nějaká zamilovaná holka, ale na druhou stranu je mi docela jasný, že potřebuju udělat o tom všem záznam nebo zápis nebo tak něco, jako to podle mě dělají opravdoví de-

tektivové. Ne že bych si připadal jako detektiv, ale mám docela obyčejnej STRACH. Navíc se vsadím, že teď by mi už nikdo z dospělejch nevěřil, když jsem to neřekl hned.

Táta by určitě jen zvedl hlavu od novin a ucedil by: „Hmm?“ A máma by mi znovu dala nějakou diktát, abych se uklidnil. Diktáty svojí mámu nesnáším. Ve škole mi to dvakrát nejde, a tak si máma bláhově myslí, že se zlepším, když mi za každý zlobení něco nadiktuje a donekonečna se mnou opakuje mluvnici. Jenže já hned druhý den udělám ty samý chyby. To pak máma začne křičet, že to snad není pravda a že mi přeje taky tak hloupýho syna, jako jsem já. Já pak začnu vesměs brečet a máma mě pusinkuje a brečíme oba. Naštěstí mě vždycky vysvobodí nějaký telefon, kterých má máma za večer desítky.

Ale to jsem moc odbočil. To proto, abyste mi tu a tam nějaký chyby odpustili, jestli tedy tenhle deník bude někdy někdo číst.

Nevěřili by mi ani kluci od nás ze třídy, ani ze skautského oddílu, kam chodím, když jsem jim to neřekl HNED. Navíc jsou všichni kromě Erika někdy dost praštěný. Věčně se mi posmívají, že kamarádím s holkou. A Erik je bohužel často nemocnej, zrovna dneska ve škole už mu nebylo dobře a teď mi volal, má prý spalovou angínu. On má vždycky něco extra. Když angínu, tak spalovou, když kašel, tak laryngitidu, když opar, tak pásový. Jeho máma se o něho děsně bojí, ani na schůzky oddílu ho nepouští, i když je o rok starší než já, Erikovi už bylo jedenáct. Protože byl odjakživa slabej, měl ve škole odklad. Jednou za čas ho berem na výpravu, ale to máma každou chvíli volá na mobil, jestli ho něco nekouslo nebo neštíplo, jestli ho nebolí břicho a nemá pro něho přijet. Erik je jedinej, kdo může mít na výpravě mobil. Tarzan, to je náš oddílový vedoucí, mu to dovoluje.

A jen proto, že by jinak nemohl jet s námi. Erikova máma by to bez mobilu nedovolila. Byla by to škoda, Erik je vážně fajn. Na to, jak je malej, hubenej, s brýlemi a v obličejí skoro zelenej, jak je furt doma v posteli, je s ním vážně legrace. Umí v pravou chvíli říct pravej fór a všichni se můžou potrhát smíchy.

Jedinej, kdo by mi asi věřil, je Jarmila. Hrozně mě mrzí, že se takhle strašně starobyle jmenuje, protože je krásná a zasloužila by si mnohem hezčí a vznešenější jméno, třeba Cindy nebo Madonna. Vtip je v tom, že si jméno nikdo nevybírá, že jo, a u nich v rodině je prostě zvykem, že holky jsou Jarmily. Děsný! Prababička Jarmila, babička Jarmila, máma Jarmila, dcera Jarmila! Z toho jména je mi fakt nanic. Naštěstí Jarmile taky, a tak jí všichni říkáme Jarko, což je sice lepší jen o kousek, ale přece jen lepší. Ptal jsem se jí nenápadně, jestli dá svý dceři stejný jméno, a naštěstí se jen s odporem zašklebila. To je dobře, protože Jarmilu miluju, a až si ji jednou vezmu, rozhodně nedovolím, aby se moje dcera takhle příšerně jmenovala. I kdyby se všechny Jarmily z její rodiny postavily na hlavu. Na druhou stranu kdyby se Jarka narodila jako kluk, byla by Evžen, což je strašný dokonale. Ačkoli mi někdy naši přijdou ulítlý, v duchu jim můžu jenom děkovat, že mi dali jméno Tomáš. Když mi Jarka tu a tam řekne „Tome!“, připadám si jako Tom Cruise, kterýho Jarka zbožňuje, a je mi fajn.

Jarka by mi tedy určitě uvěřila, kdybych jí to ovšem řekl hned. A ne až teď. Teď už se mi ji nechce vylekat. A že by se vyděsila, na to dám jed. Vzpomínám si, jak byla tehdy, když se to stalo, bledá jako stěna. Stačí, když se bojím já. A to děsně. Hlavně večer. Když je tma. To pak v pokojíku zírám do černa a jsem rád, že v něm nejsem sám. Moje sestra je sice mrňavá a moc by mi nepomohla, ale určitě by stačilo, kdyby začala ječet. A to ona umí

perfektně. Bohužel ječí i ve chvílích, kdy nemá, třeba když si vezmu z jejího pytlíku bonbony a tak. No ale hlavně, že nejsem SÁM. Toho se bojím úplně nejvíc. Jsem si totiž jistej, že čekají na chvíli, kdy budu sám. Nevím, co se pak stane, ale rozhodně něco STRAŠNÝHO.

Musím však napsat, jak to všechno začalo, protože už se mi klíží oči a začínám drápat přímo neskutečně. Tak tedy:

Bylo to v létě, myslím tohle léto. Je to vlastně pár týdnů, ale mně to přijde jako věčnost. Tak dlouho se bát!

Odjeli jsme s oddílem na tábor jako každý rok. Erik po dvou dnech sice jel domů, protože si čuchnul k nějakému bodláku, šíleně otekl, nemohl dýchat a podle křiku svý mámy málem umřel. To on má často, takovýhle alergie. U nás si jednou pohladil Murynu, naši kočku, a pak mu tekly slzy ještě dva dny. To, že odjel, mě hrozně mrzelo, ale co se dalo dělat. Naštěstí tu byla Jarka, se kterou je taky legrace a navíc ji miluju.

Tarzan vymyslel zase jednu ze svejch šílenejch bojovek, kdy se leze na vysoký stromy, šplhá se po laně, potápí se a podobný nebezpečnosti, který nás baví a o kterých doma nemáme radši vyprávět. Protože, jak říkal, rodiče by nám tábor určitě zakázali.

Ten den byl, jak by řekla babička, jako vymalovanej. Bylo nádherně. Od samýho rána pražilo slunce, nebe bylo vymetený. Tarzan rozhodl, že se půjdeme do lomu koupat. Ale aby to nebylo jen tak obyčejný koupání, pěkně nám ho, jak má ve zvyku, zkomplikoval. Jeho nápady jsou často dost drsný. A tenhle zrovna byl. Kdyby to věděla máma, příští tábor by mi jistě zadržela. Těžko bych jí vysvětlil, že nás děti takovýhle hry prostě baví. Pro mámu by to nebyla vůbec hra a je dost možný, že by Tarzana i zažalovala.

Tarzan nás totiž všechny svázel. Pěkně postupně, jed-

noho po druhém. Nejdřív ruce, potom nohy. Položil nás do stínu za stany jako housenky vedle sebe a oznámil, že se jde do lomu vykoupat. My že můžeme samozřejmě taky. Že je jenom na nás, jak se z pout vyprostíme. Navíc nám řekl, že vyhraje ten, kdo se do lomu dostane jako první, ovšem nepozorovaně. On bude hlídat a koho uvidí dřív než ve vodě, nebude se smět hodinu koupat. To bylo dost náročný, protože do lomu vedla jen jedna úzká cesta, jinak se kolem dokola tyčily samý skály. Bylo docela jasný, že se to podaří málokomu. A trčet hodinu na břehu, když bylo takový parno, se nikomu nechtělo. Tarzan nám pouta ještě zkontroloval a pak zmizel. My sebou začali hned děsně škubat a zjišťovat, kde nejsou provazy tak pevně utažený. Kdyby šel zrovna někdo kolem tábora, třeba houbař nebo nějaká babka kořenářka, určitě by zavolali policii, protože pohled na nás byl asi úděsněj. Všech čtrnáct se nás válelo po zemi se svázanýma rukama a nohama, hekali jsme a zubama jsme se snažili pouta překousnout, což bylo samozřejmě bláhový. Naštěstí Jarka po chvíli úpornýho zápolení svlíkla pouta z rukou. Ona si totiž jako jediná zapamatovala, že když vám někdo svazuje ruce, musíte zápěstí tlačit nepozorovaně co nejdál od sebe, aby až ruce stisknete k so-

bě, byl provaz aspoň trochu uvolněný. Byl jsem rád, že to byla zrovna Jarka, jí vždycky všechno přeju. A navíc mi bylo jasné, že ten, koho ona jako prvního osvobodí, budu já. Rychle jsem vytáhl z kapsy kudlu a přerezal pou- ta Martinovi, aby taky osvobodil další. Potom už jsme se s Jarkou rychle odplížili pryč.

Jít přímou cestou k lomu byl samozřejmě nesmysl, tak jsme to vzali velkou oklikou přes pole s pšenicí. Báli jsme se, abychom skrz klasy nevyčuhovali, pšenice není zase tak vysoká, i když byl srpen a blížily se žně. Jarka se plí- ží docela legračně, málem jsem se smál nahlas. Náhle jsme zaslechli nějaký šumot nebo šustot, pořád sílil a sí- lil. Bylo to dost nepříjemný. Zarazilo nás to, vzpomínám si, jak Jarka docela zkameněla. Chtěl jsem jí něco za- šeptat, ale najednou jsem se ani já nemohl pohnout. Zí- rali jsme na sebe, to svištění nebo jak to nazvat pořád jako by zrychlovalo. Jarka měla najednou oči rozšířený hrůzou, kdyby mohla, dozajista by ječela. Takhle jen na mě třeštila svoje krásný tmavý oči a hnědý vlasy na hla- vě jí určitě, tak jako mně, vstávaly hrůzou. Cítil jsem, jak mě brní celý tělo, od konečků prstů až k srdci, který mě najednou, věřte nebo ne, studilo v hrudi. Šustot náhle ustal. Konečně jsme se mohli nadechnout. Když jsme se strnule posadili, vyděšeně jsme zjistili, že sedíme upro- střed dokonalého kruhu v obilí.